

TYTÖT

**DANIELA
HAKULINEN**

**ILONA
AHTI**

TYTÖT

TYTÖT

TAMMI

TYTÖT

**DANIELA
HAKULINEN**

**ILONA
AHTI**

TYTÖT

TYTÖT

TAMMI / HELSINKI

Sivulla 5 siteerataan Petra Marklundin laulua
Händerna mot Himlen (säv. ja san. Joakim Berg)

Sivulla 21 siteerataan Boyz II Menin laulua
I'll make love to you (säv. ja san. Babyface)

Sivulla 35 siteerataan Leonard Cohenin laulua
Hallelujah (säv. ja san. Leonard Cohen)

Sivulla 123 siteerataan James Blaken laulua
I need a forest fire (säv. ja san. James Blake)

© Ilona Ahti, Daniela Hakulinen ja Tammi, 2025
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen

ISBN 978-952-04-6303-8

Painettu EU:ssa

Natten är vacker, du är som natten.
Och jag är en vinnare igen.

– PETRA MARKLUND

Ensimmäinen
perjantai

Mimmi

Banaani makaa lötkönä vihreällä leikkuulaudalla. Rönkkö alkaa pilkkoa sitä, mä kaivan pakastelokerosta marjat valmiiksi ja katson, kuinka veitsi lävistää hedelmän pehmeän lihan. Kun Rönkkö leikkaa, jokainen pala on samankokoinen, kuin se olisi mitannut ne viivoittimella. Mun tyyli on lähinnä hutkia veitsellä menemään.

– Kai sä tajuat, että noi menee blenderiin?

Rönkkö ei vaivaudu nostamaan katsettaan, se on keskittynyt tehtäväänsä.

– Mä haluan tehdä asiat oikein.

– Järjetöntä.

– Sulla ei tällä hetkellä oo auktoriteettia tohon statementtiin.

No niin. Mä tiesin, että Rönkkö ei antaisi mun unohtaa aamun liikuntatunnin tapahtumaketjua

nimeltä ”Mimmi flippasi ja löi Saanaa sählymailalla nilkkaan”. Sen sijaan se on miettinyt asiaa ja ilmeisesti diagnosoinut mulle vihanhallinta-ongelman. Mä puolustaudun.

– Tommosille tyypeille pitää laittaa rajat.

Nyt Rönkkö vilkaisee mua, ehkä se haluaa tulkita mun aggression tasoja muunkin kuin äänen perusteella.

– Ai millaisille? Ketä tällä sun listalla niinku on?

– No vaikka lautapelaajat. Ja askartelijat. Ihmiset, jotka hankkii valokuvamukin niiden lemmikistä.

Mä voisin jatkaa listaa, mutta Rönkkö alkaakin nauraa ja kaataa blenderiin täydellisen kokoiset banaanin palat enkä mä viitsi. Rakas Rönkkö. Sen seurassa mä en tunne itseäni yhtä kusipääksi kuin muiden.

Koko show alkoi kuten mikä tahansa merkityksetön lukion liikuntatunti. Me pelattiin sählyä, taas. Puolelle porukkaa punaiset, puolelle siniset liiivit päälle. Jokaiselle käteen maila. Varmaan se oli joku budjettiratkaisu. Meidän väliin heitettiin muovinen reikiä täynnä oleva pallo, ja meidän tehtävä oli taistella siitä. Näin saadaan aiheetta julistaa, että tässä koulussa tytöt kyllä liikkuvat

eivätkä vain tuijota älylaitteita. Mulla oli tänään punainen liivi, samoin Saanalla, ja ne liivit sitoivat meidät tunnin ajaksi yhteen. Me oltiin samalla puolella. Mutta toisin kuin mä Saana suhtautui sählyyn hyvin vakavasti. Se seisoivat maila koholla ja hengitti raskaasti puhuessaan mutta ei hengästymisen vaan yksinkertaisesti aiheutta kohtaan tuntemansa kiihkon takia.

– Mimmi ei pelaa. Mimmi vaihtoon! se sanoi, kun peliaikaa oli takana noin viisi minuuttia. Saana inhoaa mua, koska mä en noudata sääntöjä. Saanan tyyppisille ihmisille sählypelin voittaminen toimii metaforana elämästä: Se voittaa sählypelin, se kirjoittaa ylioppilaaksi ja pääsee suoraan opiskelemaan oikikseen tai lääkkikseen. Juoksee maratonin. Se menee naimisiin ja saa kaksi lasta. Saana todistaa, että nainen voi saada kaiken. Uran ja perheen. Se julistaa, että älkää sanoko ei, sanokaa aina joo. Se ostaa märkäpuvun ja pyörän, treenaa triathlonille, koska ei laukee enää miehensä kanssa. Rakkaushormonit vaihtuu endorfiiniriippuvuuteen. Se pelaa voittaakseen mutta aina muiden säännöillä, joten mun täydellinen välinpitämättömyys meidän punaliivisten joukkueen tulosta kohtaan oli sille sietämätöntä. Se pyysi opettajaa puuttumaan tilanteeseen. Saana

rakastaa auktoriteetteja yhtä paljon kuin valmiiksi pureskeltuja totuuksia. Ne on aina sen puolella, niin se ajattelee. Ennen kuin opettaja ehti sanoa mitään, mä latasin Saanaa mailan lavalla täysillä nilkkaan. Kukaan ei sano mulle, missä mun pitää olla. Saanan naama vääristyi, se alkoi kirkua. Hetken mä pystyin tuntemaan sen nilkassa sykkivän kivun. Juuri sen tietynlaisen, yhtä aikaa makean ja tylpän tunteen. Mä jouduin puhutteluun ja selitin jotain mun pahasta olostani ja lupasin olla enää lyömättä. Mun puolelta asia oli loppuun käsitelty, mutta Rönkkö ei voi antaa olla. Se katsoo mua silmiin.

– Se oli tyhmää.

Totta kai se oli.

– For sure. Mut se tuntui hyvältä.

Mä tiedän, että näin ei saisi sanoa, mutta se on totta. Monet asiat, joita ei saa sanoa, on. Kukaan ei vaan halua kuulla niitä. Samalla tavalla kuin suurin osa ihmisistä ei vaikka halua nähdä kadulla sammuneena makaavaa sekakäyttäjää. On helpompaa katsoa toiseen suuntaan. Rönkkö katsoo mua kuitenkin yhä silmiin. Vaikka me ollaan tosi erilaisia, sille mä voin sanoa mitä voin.

Rönkkö on aina kiva kaikille. Se sopii jotenkin täydellisesti tänne ostarin hempeillä väreillä

sisustettuun smoothie-baariin, jossa ihmiset imee pilleillä muovimukeista ylihintaisia soseutettuja hedelmiä ja marjoja sen sijaan, että ne ostais vaan pilttiä kaupasta. Rauhoittava indie pop vie ne transsiin, jossa ne hetken uskoo tulevansa vielä paremmaksi versioksi itsestään. Oikeasti Rönkkö on aidoin asia koko paikassa. Se hymyilee asiakkaille, koska sen mielestä on oikeasti kiva tarjota niille erilaisia juomia, joiden nimiä mua nolottaa sanoa. Meidän pomo on valinnut sen kuukauden työntekijäksi kaksitoista kuukautta putkeen. Mä epäilen, että osittain on kyse siitä, että se haluaa vittuilla mulle, mutta mä en sano sitä Rönkölle. Mä yritän pysytellä pomosta kaukana, hymyilen asiakkaille just sen verran kuin on pakko silloin, kun se on täällä. Mä olisin mieluummin töissä jossain varastossa, mutta Rönkkö ei halua. Se tykkää ihmisistä. Ja me tarvitaan rahaa.

Kauimmaisesta pöydästä kantautuu tuttu meteli. Meidän luokkalainen Frida ja sen mölyävät kaverit istuu siellä. Aina sama pöytä. Kaikista tärkeintä niille on, että ne huomataan, että jokainen tajuaa niiden äänekkäästä ja harkitun estotomasta käytöksestä, että niillä on aina hieman kivempaa kuin muilla. Tänään joku niiden kaveri tuo ilmapalloja. Ykkönen ja kasi. Frida täyttää

kahdeksantoista. Huolimatta numeroista mikään palloissa ei varsinaisesti julista, että Frida on nyt aikuinen. Ei tyttö vaan nainen. Ilmapallot on lapsekkaan pyöreitä, ruusukultaisia. Frida ihailee palloja samalla intensiteetillä kuin yksi- tai kahdeksanvuotias lapsi; kovalla äänellä ja pussaillen samalla sitä kaveriaan poskille. Mutsi ostaa tommosen pallon joka vuosi mun pikkuvelipuoli Lionelin synttäreille. Ykkönen, kakkonen, tänä vuonna kolmonen. Lionelin mielestä pallot on ainakin kahtena edellisenä vuonna olleet ihmeellisiä, se repii niitä narusta ja nauraa. Äiti ottaa kuvia. Sillä on varmaan suunnitelma täydellisestä valokuvien sarjasta, jossa aina vuoden vanhempi Lionel poseeraa pallon kanssa. Lopulta pallojen numerot on ykkönen ja kasi ja Lionel on muualla juhlimassa. Äiti katselee kotona kuvia, joissa palloja oli vain yksi, ja tuntee olonsa haikeaksi, vaikka on itse luonut koko performanssin. Niin tyyppillistä. Musta ei sellaisia kuvia ole ja parempi niin. Pitää muistaa soittaa mutsille, kysyä Lionelin juhlista.

Frida ja sen kaverit puhuu musta. Ne ilmeisesti luulee, että mä en kuule, kun ne sanoo mua hulluksi, tai sitten ne haluaa, että mä kuulen. Frida kertoo uudelle tytölle, mitä tapahtui. Sen kädet viuhuu, se on tyytyväinen, että sillä on jotain jän-

nää kerrottavaa. Mä hakkasin Saanan, ja ne tarvitsee kuulemma nyt kriisiapua. Mua naurattaa. Nekään ei pidä Saanasta, mutta ne osaa peittää sen. Ne pyörittelee silmiään sen selän takana, kun se vastaa tunneilla yli-innokkaasti opettajien kysymyksiin. Ne ei moikkaa sitä, jos ne törmää siihen jossain. Mä katson ihmisiä silmiin ja huudan niille päin naamaa, jos musta tuntuu siltä. Ja joskus mä lyön. Se on meidän ero, ja ehkä se sitten tekee musta hullun.

Rönkkö

Väännän blenderin virtakytkimen tappiin, ja se hurauttaa käyntiin. Banaanit ja marjat muussaantuu lasikannussa vaaleaksi mössöksi. Siitä tulee hyvä olo, kun erilliset palat sulautuu yhteen. Kaadan joukkoon kookosmaitoa, sitten ripaus raakakaakaota. Lopuksi kaavin lusikallisen maapähkinävoita. Tämä on kestohitti, ”Monkey on your smolder” -juoma. Iloinen kiljahdus saa minut nostamaan katseeni kohti tuttua takapöytää. Frida, sen kaverit ja sydämen valittu Allu. Fridan ja Allun rakkaus vaikuttaa kiihkeältä. Ne on koko ajan yhdessä, toisissaan kiinni, ja niiden välillä on himoa, jota ne ei vaivaudu peittelemään. Nytkin Allun limainen kieli lähestyy Fridaa. Frida raottaa huuliaan ja työntää oman kielensä kohti Allun kieltä, ja kohta ne kohtaavat ja painivat kuolas-

sa. Miksi kukaan haluaa tehdä noin? Suudella kielellä tai ilman. Kuolalla tai ilman. Makaroni-hengityksellä tai ilman. Se on joku kaikkien muiden mielestä olennainen osa kiihottumista, että kahden suun pitää kohdata ennen kuin pannaan. Ihmisen seksuaalisuuden historiassa suuteleminen ei ole aina ollut mitenkään olennainen osa esileikkiä. Joskus ruttovuosina se ei varmaan ollut kovinkaan kiihottava ajatus. Ei eläimetkään suutele. Ne nuuhkii toistensa genitaalit ja antaa mennä. Mutta ihmiset on keksineet jostain älyttömän ajatuksen penetroida ensin toistensa suut kielen avustuksella. Jos asiaa miettii hygienian näkökulmasta, niin kuinka moni edes muistaa pestä aamulla hampaansa tai käyttää hammaslankaa niin kuin pitäisi? Jos ajatellaan, että ehkä yksi kolmasosa niistä ihmisistä, jotka sanoo käyttävänsä hammaslankaa joka päivä, tekee oikeasti niin, niin suurin osa ihmisistä, joita minä olen suudellut, ei puhdistaa hammasvälejänsä. Enkä minä syytä niitä ihmisiä, sillä ei ole helppoa tai ehkä edes mahdollista tehdä kaikkea oikein. Pakkohan niissä terveystarkastuksissa on esittää hyvää ja kunnollista ihmistä, koska se lomake tuijottaa sinua ja is totally judging you. Minä en tuomitse, sillä minäkin valehtelen. Valehtelen, että urheilen, syön

terveellisesti ja asteikolla yhdestä kymmeneen minua ahdistaa vain kolmosen verran.

Nyt Allu sulkee silmänsä. Frida katselee hetken Allua ja hymyilee, onnellisena siitä, että poika vaipuu juuri sen kanssa kohta jonnekin. Syvälle. Fridakin sulkee silmänsä, hymy säilyy yhä, kun suut lähestyvät toisiaan. Huulet kohtaavat, ja Fridakin katoaa sinne jonnekin ihanaan, minne minä en ole koskaan päässyt. Olenhan minä suudellut ja pannut, ja se on ollut korkeintaan ihan kivaa. Mutta tuo paikka, minne Frida ja Allu uppoavat yhdessä. Haluan sinne. Mimmi sanoo, että minulla on blokkeja. Että se kalvo minun ja muiden ihmisten välillä on vain harjoituksen puutetta ja ehkä pelkoa. En tiedä.

Nyt Allu raottaa silmiään ja katsoo Fridaa. Huulet erkanevat hetkeksi toisistaan, hymyt syvenevät. Allu ottaa Fridan niskasta kiinni. Ponnarista karkaa hiustupsuja. Allu vetää Fridaa lähemmäs. Lähestytään kliimaksia, suudelman kiihkeintä vaihetta, kun maailma katoaa noiden kahden ympäriltä.

– Hei hyi oikeesti!

Fridan paras ystävä Sonja yrittää saada kaksikon lopettamaan. Sonja on hillitympi kuin Frida, se pukeutuu astetta arkisemmin ja tykkää reagoida draamaan eikä itse aiheuttaa sitä. Frida nuolaisee

vastalauseena Allun naamaa. Leuasta silmän yli otsaan asti. Allun iho kiiltää kuolasta. Allu vastaa suukottamalla Fridaa ahnaasti.

– Te ootte ällöttäviä!

Syystä tai toisesta Sonja ei tänään jaksakaan niitä.

– Mun synttärit, Frida vastaa ja kiipeää Sonjan syliin.

Frida nuolaisee nyt Sonjan naamaa. Sonja kirkaisee ja yrittää karata, mutta Frida takertuu siihen kuin pieni marakatti. Ne käyttäytyy kuin lauma, jonka jäsenet kuuluu toisilleen. Niillä on yhteisiä retkiä ja päähänpistoja. Ne käy kesäöinä pitkillä ajeluilla, pysähtyvät, kun näkevät merenrannan ja juoksevat kirkuen veteen. Tai niin minä ainakin kuvittelen. Minä olen aina halunnut oman kaveriporukan. Sellaisen heimon.

– Hei stalkkeri!

Käännyn katsomaan Mimmiä. Sen mielestä on outoa, että Fridan porukka kiehtoo minua. Olen yrittänyt selittää, että ne on kuin eksoottisia eläimiä, joiden käytöstä minä tarkkailen. Ihan samasta syystä ihmiset lähtee safareille. Ne haluaa katsella muiden kiimaa ja reviirisotia turvallisesti peltisten hevosvoimien takaa.

Mimmi on alkanut valmistaa seuraavaa smoothie-erää. Se leikkaa mangoa nopeasti, mutta palat ovat

keskenään ihan erikokoisia. Mimmi ei ole kiinnostunut symmetriasta. Tällä kertaa mango on sisältä kultaisen keltaista ja pehmeää, usein se on kovaa ja vaaleaa kuin juusto. Se on matkustanut jostain kaukaa, jotta se olisi kypsä suunnilleen nyt. Aina ajoitus ei onnistu. Joku lapsi poimii niitä jossain Venezuelassa kaksitoista tuntia päivässä maissintähkähäpällä, jotta suomalaiset voivat olla hedelmiä sopivasti syöviä ja hammaslankaa käyttäviä kunnollisia ihmisiä kaksitoista kuukautta vuodesta.

Mimmi on tänään vakava. Mietin, vaivaako sitä, mitä aamulla tapahtui. Toisaalta Mimmi näyttää melkein aina vakavalta, välillä jopa vihaiselta, jos sitä ei tunne. Harva tuntee, koska se ei päästä helposti lähelle. Se miettii jotain ankarasti. Otsa on kurtussa. Nyt se tajuaa, että mä tuijotan sitä.

– Mitä? Mimmi kysyy.

Haluan sanoa sille jotain kivaa.

– Sä olet tosi söpö.

Mimmi virnistää ja kohottaa smoothie-lasiaan. Mimmi reagoi aina noin. Tekee jonkun etäännyttävän eleen, jos sitä kehuu, ja vastaa vitsillä. Nyt se puhuu liioitellun pirteällä äänellä, matkii meidän pomoa.

”SÄ KIINNOSTAT MUA ENEMMÄN KU MIKÄÄN MUU TÄÄLLÄ.”

MIMMI on päättänyt olla uskomatta rakkauteen, kun taas hänen paras ystävänsä Rönkkö janoaa yhteyttä toiseen ihmiseen. Kaksikko työskentelee smoothiebaarissa, jossa he kohtaavat eräänä päivänä Emman. Taitoluistelilupaluus sattuu keskelle vedonlyöntiä siitä, voiko pelkkään katseeseen rakastua. Mimmin ja Emman välille syntyy nopeasti yhteys, joka ei jätä kumpaakaan rauhaan. Heidän välillään on vetovoimaa, jollaisesta Rönkkö haaveilee. Kolmen perjantai-illan aikana heistä jokaisen elämä muuttuu pysyvästi.

Perinteisiä odotuksia raikkaasti rikkova romaani kolmesta erilaisesta lukiolaistytöstä ja ajanjaksosta, jolloin elämää suuremmat asiat tapahtuvat ensimmäistä kertaa.

9 789520 463038

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-6303-8